

Šedesát vteřin. Tak dlouho musíme zůstat stát na kovových plošinách, než zazní zvuk gongu. Pokud z nich sestoupíme před vypršením lhůty, nohy nám utrhne výbuch pozemních min. Máme šedesát vteřin, abychom se rozhlíželi po kruhu splátců, kteří jsou všichni rozmístěni ve stejné vzdálenosti od Rohu hojnosti, obřího zlatého rohu ve tvaru kornoutu se zahnutou špičkou, nejméně šest metrů vysokého, plného věcí, které nám pomohou přežít v aréně: potravin, zásob vody, zbraní, léků, oblečení a prostředků k rozdělání ohně. Kolem Rohu hojnosti leží další předměty, jejichž hodnota klesá s rostoucí vzdáleností od centra. Tak například pouhých několik kroků přede mnou leží metrový čtverec plastové fólie. Určitě by se mi mohl hodit za deště. V ústí rohu ale vidím vak se stanem, který by mne ochránil před jakýmkoliv počasím. Pokud budu mít žaludek na to, abych se k němu rozběhla a bojovala o něj s třiadvaceti dalšími splátcí. Což bych podle trenérových pokynů neměla.

Stojíme na rovném, otevřeném prostranství udusané hlíny. Za protějšími splátcí nic nevidím, což naznačuje, že tam bude svah, nebo dokonce strmý útes. Po mé pravici se třpytí hladina jezera. Nalevo a za mnou roste řídký borový les. Tam bych podle Haymitche měla zamířit. Okamžitě.

V duchu slyším jeho pokyny. „Zmizte co nejdál od ostatních a najděte zdroj vody.“

Bohatství, jež se mi nabízí, je ale lákavé, velice lákavé. Taký

vím, že když ho nezískám já, vezme si ho někdo jiný. Že si většinu zásob a zbraní rozdělí profesionální splátcí, kteří přežijí úvodní masakr. Něco přitahuje moji pozornost. Táhle, na hromádce příkrývek, leží stříbrný toulec se šípy a luk s tětivou, připravený k použití. *Ten je můj*, myslím si. *Ten je určený pro mě*.

Jsem rychlá. Dokážu sprintovat rychleji než všechny ostatní dívky ve škole, ačkoliv pár z nich mě dokáže porazit v závodu na delší trati. Roh hojnosti je ode mě pouhých čtyřicet metrů, což je přesně má silná stránka. Víím, že k němu dokážu doběhnout jako první, ale otázka zní, jak rychle zase dokážu zmizet. Než seberu zásoby a zbraň, dostanou se k rohu i ostatní, a i když jednoho nebo dva bych dokázala s lukem vyřídít, tucet splátců v tak malé vzdálenosti by mě snadno zabil oštěpy a kyji. Nebo obyčejnými pěstmi.

Na druhou stranu nebudu představovat jediný cíl. Vsadím se, že mnoho splátců přehlédne drobnou dívku, byť získala po výcviku nejvyšší hodnocení, a zaměří se na nebezpečněji působící soky.

Haymitch mě nikdy neviděl běžet. Kdyby ano, možná by mi radil, abych to zkusila. Abych získala tu zbraň. Protože tato zbraň může velice snadno představovat mou záchranu. A v celé hromadě vidím jediný luk. Víím, že už jistě uplynula téměř celá minuta. Musím se rozhodnout, co podniknu, a uvědomuji si, že mimoděk natáčím nohy k běhu, nikoliv pryč do okolního lesa, ale k zásobám uprostřed kruhu a ke kýženému luku. Náhle si všímám Peety o pět splátců napravo ode mne. Je docela daleko, ale přesto vidím, že se dívá přímo na mě, a mám dojem, že vrtí hlavou. Do očí mi ale svítí slunce, a zatímco o tom pořád přemítám, rozezná se gong.

Prošvihla jsem to! Prošvihla jsem svou šanci! Ty dvě vteřiny, které jsem ztratila, protože jsem nebyla připravená, stačí k tomu,